

INKOGNITÓBAN

PÁRATLAN OLDAL - LXVI. évfolyam, 36. szám, 2022. szeptember 9.

Nem értem, hogy Ókovács Szilveszter Főigazgató úr miért nem dicsekszik úton-útfélen azzal a sikeres kaliforniai opera-előadással, amelyet az Operaház és egy kicsiny amerikai társulat, az Opera Neo, San Diegóban állított színpadra. Mozart ifjúkori operájáról, a *La finta giardiniera*-ról van szó, amelyet augusztus 5-én és 6-án, mindössze két előadásban, egy alkalmi színházzá átalakított egykori pékségben, alig félóránnyira a mexikói határtól mutattak be. Almási-Tóth András volt a rendező, ő tervezte a díszleteket is. Szeleccki Artúr, Jörös Andrea, Brindás Boglárka énekesek mellett ott volt a Főigazgató úr is.

Az opera magyar címe *Az álruhás kertészlány*, és korábban, július 1-jén az Eiffel Műhelyházban amerikai énekesek közreműködésével is bemutatták. A próbák Budapesten folytak a Kaliforniában élő magyar származású karmesterrel, Kozma Péterrel. Ő az Opera Neo alapítója. Amerikában nincs állandó színháztermük, társulatuk; egy templom (Palisades Presbyterian Church) a főhadiszállásuk, ahol Kozma neje a zeneigazgató. A budapesti előadást dicsérte Ken Herman amerikai zenekritikus is, akivel még egy fotós is eljött Budapestre. De miért hallgatnak a kritikusok Budapesten?

Vajon mennyibe került az utaztatás, a díszletek és Márton Richárd jelmezeinek Amerikába szállítása? – morfondírozok magamban. Az Operaház nemrég bejelentette, hogy „forrásmegvonás miatt” az Eiffel Műhelyház előadásait törlik, és az az érzésem támad, hogy Ókovács Főigazgató úr is úgy gondolta, forrásmegvonásos időkben jobb hallgatni erről a méregdrága interkontinentális produkcióról.

Így talán *Az álruhás kertészlány* költségei is *inkognitóban* maradnak.